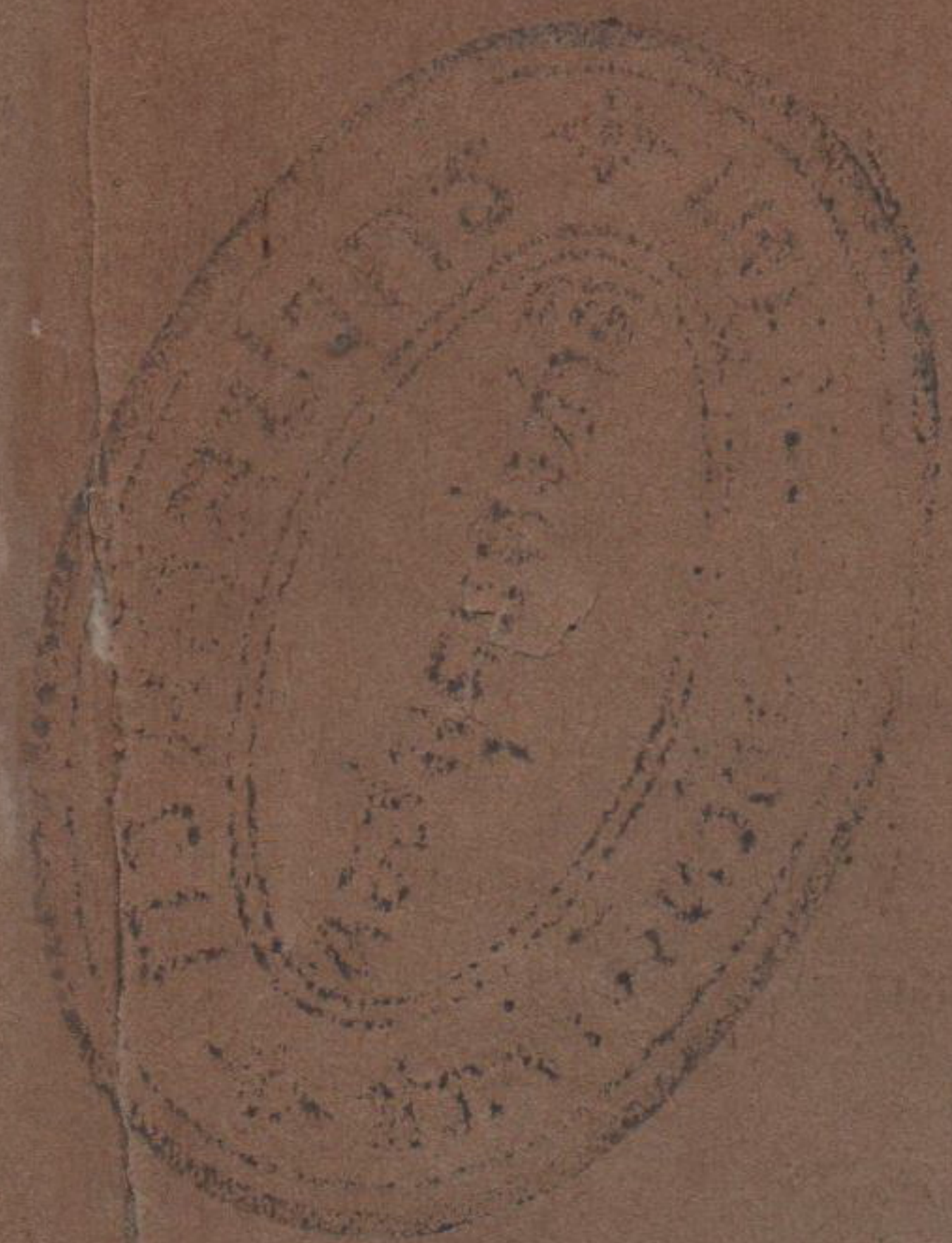

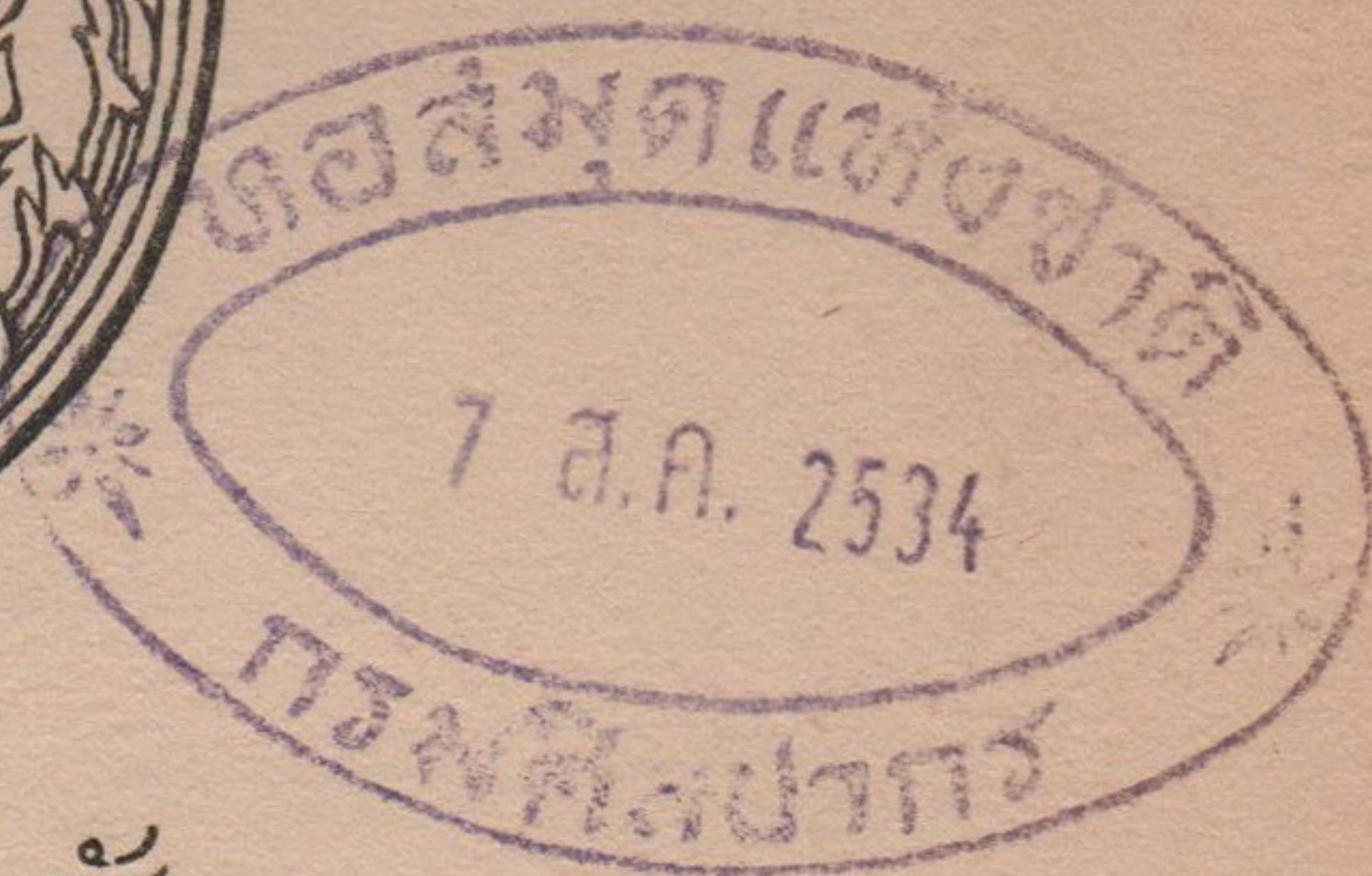

รวมใจความพระราชดำรัส
ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ในการเสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมโรงเรียนจีน
เมื่อเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๔๗๐
กับคำแปลเป็นภาษาจีน และ ภาษาอังกฤษ

พิมพ์ในการปลงศพ
นายเชียว ซองอ้วน ตีบุญเรือง
บิมะโรง พ.ศ. ๒๔๗๑

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ ไสภณพิพรรฒธนากร

หอสมุดแห่งชาติเฉลิมพระเกียรติ ร.๕ นครราชสีมา

รวมใจความพระราชดำรัส
ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ในการเสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมโรงเรียนจีน
เมื่อเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๔๗๐
กับคำแปลเป็นภาษาจีน และ ภาษาอังกฤษ

พิมพ์ในการปลงศพ
นายเชียว ซองอ้วน ตีบุญเรือง
บิmaresโรง พ.ศ. ๒๔๗๑

พิมพ์ที่โรงพิมพ์โสภณพิพรรฒธนากร

เลขห้อง 104

เลขหมู่ 895.915
7156 Y

เลขทะเบียน ผ.34 ผ. 19693

คำนำ

ในงานปลงศพนายเชียวของอ้วน สืบบุญเรื่อง ผู้อำนวยการ
บริษัทภาพยนตร์สยาม ข้าพเจ้ามีความประสงค์จะกระทำปฏิการ
ตอบแทนคุณของนายของอ้วนซึ่งได้มีมาแก่ข้าพเจ้า ทั้งในฐานะที่
เป็นมิตรแลเป็นผู้ช่วยเหลือแทนบริษัทภาพยนตร์สยามให้ข้าพเจ้าได้
มีความสุขสำราญมาเนือง ๆ จะยกเรื่องมาแสดงพอเป็นตัวอย่าง
ดังครั้งหนึ่งเมื่อในรัชกาลก่อน ข้าพเจ้าบวชหม่อมห้ามมิให้ลงจาก
เรือนสัก ๓ สัปดาห์ นายของอ้วนมาเยี่ยมสงสารว่าข้าพเจ้าถูกกัก
เช่นนั้นจะรำคาญใจ จึงชวนให้ดูหนังฉายแก่รำคาญ แล้วให้เอา
กล้องฉายกับจอขนาดย่อมมาตั้งที่เฉลียงหลังเรือน พอค่ำลงก็ให้
เอาหนังมาฉายให้ดูแก่รำคาญทุกคนจนข้าพเจ้าบอกเลิกเมื่อหายบวช
ตั้งนั้นเป็นต้น แลเมื่อเร็ว ๆ นี้เองอีกครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าปรารถนาจะเชิญ
เสด็จพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มาเสวยที่วังวรดิศในวันที่ ๒๑
มิถุนายน อันตรงกับวันเกิดของข้าพเจ้า ได้ว่าวนนายของอ้วนให้หา
หนังฉายเรื่องที่ดัดแปลงมาฉายถวายทอดพระเนตรเมื่อเสวยแล้วใน
วันนั้น นายของอ้วนรับคำไปพยายามอยู่สัก ๓ เดือน สั่งเอาหนัง
ฉายเรื่อง “ข้าง” ซึ่งทำในประเทศสยามนี้ แล้วเอาไปฉายชมกัน
เลื่องลือทั้งในอเมริกาแลยุโรปนั้น มาถึงกรุงเทพ ฯ ได้ทันในวัน
ที่ ๒๑ มิถุนายนนั้น แต่พะเอิญประจวบเวลาไว้มาก ข้าพเจ้าก็

ต้องงานที่คิดไว้ เรื่องเหล่านี้ยกมากล่าวพอให้เห็นความเอื้อเฟื้อ
เพื่อแผ่แผ่ไมตรีจิตต์ของนายชองอ้วน แต่จะได้มีฉะเพาะแก่
ข้าพเจ้าคนเดียวเท่านั้นหาไม่ ยังมีผู้อื่นอีกเป็นอันมาก ดูเหมือน
จะมีบุคคลทุกชั้นบรรดาศักดิ์ ซึ่งรู้จักคุณของนายชองอ้วนต่าง ๆ กัน
เพราะฉะนั้นเมื่อนายชองอ้วนถึงแก่กรรม จึงได้ยินคำกล่าวกันแต่
อย่างเดียวว่า “เสียดาบนายชองอ้วน” เสมอผู้แสดงความอาลัย
ด้วยประการต่าง ๆ เป็นอันมาก

ส่วนตัวข้าพเจ้าเองนึกว่าจะทำบุญให้นายชองอ้วนอย่างอื่นเห็น
ไม่เหมาะเท่ารับช่วยหนังสือสำหรับแจกเป็นมิตรพลีในวันปลงศพ
แต่ว่าความลำบากมีอยู่เป็นข้อใหญ่ ด้วยเจ้าภาพกำหนดจะเอาศพ
ไว้แต่ ๑๐ วัน จะแต่งหนังสือเรื่องอันใดขึ้นใหม่ก็ไม่ทัน แม้แต่
จะเลือกหาหนังสือเก่าเรื่องยาวก็พิมพ์ไม่ทัน ฝ่ายผู้ที่รับ
หนังสือแจกนั้น ข้าพเจ้าเข้าใจว่าคงมีบุคคลทุกชั้นบรรดาศักดิ์แล
หลายชาติหลายภาษาทั้งไทยจีนแลฝรั่ง ด้วยนายชองอ้วนผู้มีรณ
ภาพเป็นคนกว้างขวาง มีผู้ชอบพอมากดังกล่าวมาแล้ว ยากที่
จะหาเรื่องหนังสือให้เหมาะแก่พิมพ์ให้ทันงานได้

เมื่อมาคิดใคร่ครวญดู เห็นว่ามีหนังสืออยู่เรื่องหนึ่งซึ่งเป็น
เรื่องดี และเป็นหนังสือน้อยจะพิมพ์ให้ทันงานศพได้ คือพระราช
ดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งพระราชทานที่โรงเรียน
จีนเมื่อเสด็จทอดพระเนตรในเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๔๗๐ เกย

ได้ยื่นผู้ซึ่งได้อ่านในหนังสือพิมพ์พากันชมมากอยู่ แต่พระราช
 ดำรัสขึ้น ทั้งภาษาไทย และที่แปลเป็นภาษาอังกฤษ พิมพ์อยู่แต่
 ในหนังสือพิมพ์ข่าวซึ่งพิมพ์ในภาษานั้นๆ และยังไม่ปรากฏว่า
 ได้แปลเป็นภาษาจีนด้วย จึงเห็นว่าถ้ารวมพระราชดำรัสขึ้นพิมพ์
 เป็นเล่มสมุด ให้มีทั้งภาษาไทย ภาษาจีนและภาษาอังกฤษอยู่
 ด้วยกัน ก็สมควรเป็นหนังสือสำหรับแจกเป็นมิตรพลีได้ เมื่อ
 คิดเห็นเช่นนั้นแล้ว จึงได้นำความขึ้นกราบบังคมทูลขอพระราชทาน
 พระบรมราชานุญาต พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ทรงพระกรุณา
 โปรดพระราชทานตามประสงค์ และทรงพระราชดำริว่าเมื่อเสด็จ
 ทอดพระเนตรโรงเรียนจีนนั้น ได้เสด็จถึง ๔ แห่ง พระราชดำรัส
 ตอนข้างต้นความที่กล่าวถึงโรงเรียนเหล่านั้นๆ เป็นผลความต่างกัน
 ส่วนเนื้อความที่เป็นสาระณะแก่โรงเรียนจีนทั้งปวงอยู่ข้างตอนหลัง
 จึงโปรดเกล้าฯ ทรงเรียบเรียงพระราชทานใหม่จะเพาะความตอน
 ที่เป็นสาระณะ ด้วยทรงพระเมตตาแก่นายของฮ้วน เมื่อข้าพเจ้า
 ได้รับพระราชทานพระราชนิพนธ์แล้ว ได้ทูลขอให้กรมหมื่นพิทยา
 ลงกรณ์ช่วยทรงแปลเป็นภาษาอังกฤษ และขอให้นายเซียวฮุดเส็ง
 ผู้เป็นญาติของนายของฮ้วนช่วยแปลเป็นภาษาจีน ส่วนรูปนาย
 ของฮ้วนซึ่งข้าพเจ้าเห็นสมควรจะให้ มีไว้ในหนังสือแจกด้วยนั้น
 นายหลุย คีรีวัต ผู้จัดการบริษัทภาพยนตร์สยาม และเป็นมิตร
 สหายกับนายของฮ้วนรับทำ

ยังมีความอีกส่วนหนึ่งซึ่งควรจะพิมพ์ข้างต้นหนังสือแจก คือ
 ประวัติของนายของอ้วน ข้าพเจ้าก็เต็มใจจะแต่งให้ แต่มารู้สึก
 ขัดข้องด้วยไม่ทราบเรื่องประวัติของนายของอ้วนชั้นเดิมถนัด จะ
 กล่าวได้แต่ถึงคุณสมบัติของนายของอ้วนซึ่งข้าพเจ้าทราบในตอนหลัง
 ว่าเป็นผู้มีอักษาสัยซอตรง และโอบอ้อมอารีมีมิตรสหายผู้ชอบพอ
 กว้างขวาง แลเป็นผู้ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระ
 เมตตากรุณามาก และเจ้านายก็โปรดปรานแทบทุกพระองค์ แม้
 ในบุคคลจำพวกอื่นที่รู้จักแล้วก็เห็นจะมีแต่ผู้ชอบ หามผู้ซึ่งนาย
 ของอ้วนไม่ ข้าพเจ้าก็คิดเห็นว่าผู้ซึ่งสมควรจะแต่งเรื่องประวัติ
 ของนายของอ้วนได้มีอยู่คนหนึ่ง คือนายศิลป์ สิบบุญเรือง ผู้เป็น
 หลาน เป็นผู้อยู่กับนายของอ้วนตลอดมา ได้ทราบกิจการและ
 อรรถาธิบายของนายของอ้วนดีกว่าใคร ๆ โดยมากทั้งเป็นผู้แต่งหนังสือ
 ดี ข้าพเจ้าเคยชมสำนวนหนังสือซึ่งนายศิลป์ สิบบุญเรือง แต่งลง
 พิมพ์ในข่าวภาพยนต์สยาม ตั้งแต่ข้าพเจ้ายังไม่รู้ว่าใครเป็นผู้แต่ง
 จึงได้ขอให้นายศิลป์ สิบบุญเรือง แต่งเรื่องประวัติของนายของอ้วน
 ซึ่งพิมพ์ต่อไปนี้

ด. ๑๖ ๑๖๖๖๖๖๖

นายกราชบัณฑิตยสภา

วันที่ ๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๓๑

นาย ช. ชองอ้วน สิบบุญเรือง

พ.ศ. ๒๔๒๑ - ๒๔๓๑

อายุ ๕๑ ปี

ประวัตินายของอ้วน สืบบุญเรื่อง

นายของอ้วน สืบบุญเรื่อง เกิดเมื่อวันจันทร์ ปีชวด พระพุทธศักราช ๒๔๒๑ ที่บ้านเจ็สวัโพ จังหวัดธนบุรีใต้ เป็นบุตรชายคนที่สามของนายเชียวสุดดินและนางคำ นายของอ้วนมีพี่น้องร่วมครรรค์อีกแปดคน คือ นายเชียวของหลิน, นายเชียวของเหลียน, นายเชียวของหิน, นายเชียวของแป๊ะ, นางโสม, นายเชียวของกุ่ม, นางเสริม, นายเหลียนบี, (แต่ นายเหลียนบี ใช้นามสกุลแซ่ตัน ของนายตันเกงฮวยผู้เป็นลุง) นอกจากนี้ ยังมีน้องหญิงต่างมารดาอีกสองคน คือ นางสาวรดกับนางเต็ม ซึ่งมีเรือนไปแล้ว

สกุลสืบบุญเรื่อง สืบมาจากบุญเอง ซึ่งเป็นยี่ห่อของนายเชียวเลียงอันบิดาของนายเชียวสุดแสงแล่นาย ช. เก่งเหรียญ เป็นต้นสกุลใหญ่อยู่เมืองมะละกา เชียว. แปลว่า สี. บุญเอง แปลว่า รุ่งเรือง หรือสืบบุญเรื่อง เมื่อมาสนธิ แปลเป็นคำไทยจะได้ความว่า สืบบุญเรื่องดังนี้

อาศรัยเหตุว่า นายเชียวเลียงซุ่มบู๊ของนายของอ้วน ได้ยกนายเชียวสุดดิน บิดาของนายของอ้วนให้เป็นบุตรบุญธรรมของนายเชียวเลียงอัน นายของอ้วนจึงได้ใช้นามสกุลสืบบุญเรื่องสืบมา

เมื่อยังเยาว์ นายของอ้วนได้เคยศึกษาวิชาหนังสือไทยอยู่ในสำนักของท่านอาจารย์คิส เจ้าอาวาสวัดคอนกะฎี จังหวัดนคร

ไชยศรี เพราะภายหลังบิดามารดาได้ย้ายไปตั้งภูมิลำเนาที่จังหวัด
 นั้น แต่การเรียนหนังสือไทยของนายของอ้วนดูเหมือนเรียนแต่
 เพียงอ่านออกเขียนได้ ด้วยการเรียนท่องอาศรัยวัด ไม่รู้เรื่อง
 เหมือนสมัยนี้ ยิ่งท่านอาจารย์ผู้เป็นครูของนายของอ้วน มีกิจใน
 ทางสมณะเพศอยู่ด้วยแล้ว การที่จะหาความรู้ในทางภาษาไทยให้
 เป็รื่องปราชญ์ จึงเป็นการที่น่าเห็นอกทั้งศิษย์และอาจารย์ด้วยกัน
 ทั้งสองฝ่าย เมื่อการศึกษาหนังสือไทยของนายของอ้วนพอแก่
 ความต้องการแล้ว อายุได้ราว ๑๓ ปี บิดาได้ส่งออกไปเล่าเรียน
 ภาษาอังกฤษที่เมืองมะละกา นายของอ้วนศึกษาวิชาภาษาอังกฤษ
 อยู่ราว ๖ ปี จึงสำเร็จการศึกษาชั้น ๕ อันเป็นวิชาสูงสุด นอกจาก
 ความรู้ทางภาษาอังกฤษ นายของอ้วนยังได้รับความรู้อีกอย่างหนึ่ง
 คือหัวเมืองนั้นใช้ภาษามลายูกับภาษาฮกเกี้ยนเป็นพิน เพราะฉะนั้น
 ในระหว่างเล่าเรียนจึงได้รู้จักภาษามลายู, ภาษาฮกเกี้ยน ได้อย่าง
 คล่องแคล่วเท่ากับคนพื้นเมือง หลังจากการศึกษาสำเร็จแล้วเข้ามา
 ในกรุงเทพ ฯ เริ่มเข้าทำงานโรงสีไฟยี่ห้อฮงหลีหรือที่เรียกกันว่า
 โรงสีพระยาพิศาล (จีนชื่อ) รับหน้าที่เป็นหัวหน้าแพนกวักสดุเป็น
 ครั้งแรก แล้วต่อมาย้ายไปทำที่ห้างโอเรียนเต็ลสะโตร์, ชาเตอร์
 เบงก์ แต่อยู่ไม่นานเท่าใดก็ลาออก ไปเป็นเสมียนห้างวินเซอร์
 (ห้างสีตา) เริ่มทำอยู่กับห้างวินเซอร์ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๔๕ ครั้น
 ถึงปี ๒๔๔๗ ลาออกจากห้างวินเซอร์มารับหน้าที่เป็นเหรัญญิกของ

บริษัทไฟฟ้าสยาม หน้าวัดราชบูรณะ ได้เงินเดือนราว ๓๐๐ บาท
 การทำงานอยู่กับบริษัทไฟฟ้าสยาม ได้ทำอยู่จนถึงปี ๒๔๕๔ รวม
 ๘ ปี ได้ปฏิบัติในหน้าที่นั้นมาด้วยความเรียบร้อย ในระหว่างนั้นเอง
 นายของอ้วนใคร่จะประกอบอาชีพส่วนตัวบางอย่าง จึงขอลาออก
 จากตำแหน่งผู้รักษาเงินบริษัทไฟฟ้าสยาม ทั้งนี้เป็นเหตุให้ผู้บังคับ
 บัญชาของนายของอ้วนรู้สึกเสียดายเป็นอย่างยิ่งมาก ถึงแก่ได้ขอร้องให้
 นายของอ้วนรับหน้าที่ต่อไปอีก แต่นายของอ้วนมีความใฝ่ใจในกิจ
 ของตัวอยู่แล้ว จึงมิได้คิดเปลี่ยนใจถอยหลังกลับไปเก่า ซึ่งในที่สุด
 ผู้จัดการใหม่จึงจำใจอนุญาตให้ลาออกตามความประสงค์ พร้อม
 ทั้งให้ใบสุทธิอันเป็นพยานแห่งคุณความดีไว้เป็นสำคัญ หลังจากการ
 ลาออกจากบริษัทนั้นมายังมีงานจะเริ่มงานของตนที่คิดไว้นั้นสำเร็จ
 ก็พอดีระหว่างนั้น มีภาพยนตร์บริษัทพัฒนากรซึ่งมีนายโลวเปงทอง
 เจ้าของห้างชินชนสะพานมหาสุรศักดิ์ กำลังทำการแข่งขันกับบริษัท
 รูปยนตร์กรุงเทพ ฯ (หรือที่เรียกกันว่า โรงหนังวังพระองค์เจ้า
 ปรีดา) ซึ่งมีนายชุ่มไข่มุกตระกูลเจ้าของห้างรัตนมาลาเป็นผู้จัดการ
 คณะของนายโลวเปงทองจึงได้ไปเชิญตัวนายของอ้วนมาเป็นผู้จัดการ
 บริษัทภาพยนตร์พัฒนากร นายของอ้วนรับหน้าที่นั้น เริ่มแต่
 เดือนสิงหาคม ปีเดียวกับที่ลาออกจากบริษัทไฟฟ้าสยามนั่นเอง

การแข่งขันภาพยนตร์ระหว่างสองบริษัทนี้ ออกจะถึงพริก
 ถึงขิงมาก แต่อย่างไรก็ตาม หลังจากรับหน้าที่เป็นผู้จัดการบริษัท

พัฒนากรในราวสัปดาห์ ๖-๗ เดือน กิจการของบริษัทก็แบ่งตัวขึ้น
อย่างผิดคาด เป็นต้นว่า ตั้งระเบียบโปรแกรมใหม่ พยายามหา
เอเยนต์ขึ้นอีก ๒-๓ บริษัท คือนอกจากบริษัทปาเต๊ะแฟร์ (ตรา
ไก่แจ้) เจ้าจำนำ ยังได้ตกลงทำสัญญากับบริษัทวิดากราฟ, เซลิก
แอกเคิล, ในจำนวนบริษัทใหม่ที่นายของอ้วนเริ่มทำการติดต่อกัน
ดูเหมือนว่าให้ผลดีแก่บริษัทภาพยนตร์พัฒนากรเป็นอันมาก ทั้ง
นายของอ้วนยังได้จัดสาขาเร้าภาพยนตร์ออกไปขายตามจังหวัดที่
ใกล้เคียงมีมณฑลราชบุรี, เพชรบุรี, นครไชยศรี, และอื่นๆ อีก
หลายแห่ง มหาชนตามจังหวัดเริ่มจับความนิยมภาพยนตร์มาแต่
บัดนั้น ต่อมานายของอ้วน ยังได้ขยายโรงภาพยนตร์ในพระนคร
ขึ้นอีก มีโรงบางลำภู โรงบ่อนเก่าบางรัก (แปลงเป็นโรงภาพยนตร์)
โรงหนังสาทร แต่การแข่งกันกับบริษัทรูปยนตร์กรุงเทพ ฯ
ก็ยังไม่ได้ลดละกันลงไม่ คงเป็นเงาตามตัวกันด้วยดุจกัน โดย
ความสามารถของนายของอ้วน ได้พยายามกับนายหลุย คีรีวัต
ผู้จัดการใหม่เดิมนั้น รวมกับบริษัทของนายชุ่มชื้น ได้เป็นที่ราบรื่น
ครั้นแล้วจึงเปลี่ยนนามใหม่ว่า สยามภาพยนตร์บริษัท ตอนนั้นกิจการ
ของบริษัทภาพยนตร์พัฒนากร กับบริษัทรูปยนตร์กรุงเทพ ฯ
ได้เปลี่ยนแปลงรูปขึ้นสู่ความเจริญอย่างผิดคาด นายของอ้วนเป็น
ผู้ทำงานจริงคนหนึ่ง ประกอบด้วยความอุสาหะอย่างแรงกล้า
มิได้เห็นแก่ความเหนื่อยยาก ไม่เคยนึกถึงประโยชน์ส่วนตัวมุ่งที่

จะให้งานนั้นลุล่วงไปถ่ายเดียว ดังนั้นกิจการบริษัทพัฒนากรใน
ยุคที่รวมกับนายชุนใช้คู่ตระกูลแล้ว จึงขยายสาขาโรงภาพยนตร์
ออกไปตามจังหวัดต่าง ๆ ทว่าพระราชอาณาจักร นอกจากนั้น นาย
ของอ้วนยังได้ดำริตั้งไฟฟ้าจังหวัด ที่ได้สำเร็จและจำหน่าย
กระแสไฟไปแล้วมีจังหวัด เพ็ชรบุรี, นครปฐม, อยุธยา,
บ้านโป่ง, บ้านหมี่จังหวัดลพบุรี (แต่จังหวัดราชบุรี บัดนี้ได้อ
โอนเป็นของสุขาภิบาลจังหวัดแล้ว) กับที่จังหวัดนครราชสีมาอีก
แห่งหนึ่ง ซึ่งจะได้เปิดจำหน่ายกระแสไฟในเร็ว ๆ นี้ ทั้งยังได้
คิดจะตั้งตามจังหวัดอื่น ๆ อีก

นอกจากการไฟฟ้า ยังได้ขออนุญาตตัดทางเดินรถยนต์, ตั้ง
ห้างสับบุญเรือง, ตั้งบริษัทสนามเกษมสุข, ความจริง กิจการต่างๆ
ที่นายของอ้วนจัดปลักออกไปจากงานภาพยนตร์นั้น บางอย่าง
นายของอ้วนจะถือเอาเป็นสิทธิส่วนตัวก็ว่าได้ แต่นิสสัยไม่เป็น
ผู้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวดังกล่าวแล้วจึงชักชวนให้พรรคพวกร่วม
มือด้วย เช่นการไฟฟ้าจังหวัดเป็นต้น เมื่อแรกดำริมีบางคน
ไม่ใคร่จะเห็นพ้องด้วย แต่นายของอ้วนได้ชี้แจงให้เห็นประโยชน์
อธิบายถึงวิธิตัดทอนรายจ่ายอย่างใด, เช่นใช้ผู้รักษาการและ
คนงานโรงภาพยนตร์ ตามจังหวัดให้มีหน้าที่กับการไฟฟ้าด้วย
โดยคิดเงินเดือนให้เป็นพิเศษ ถือว่าจะไปจ้างคนนอกมารับหน้าที่
โดยตรง วิธิการมัยย์สถ์ รู้จักผ่อนผันวางคนที่จะใช้ให้เหมาะแก่รูป

งานนี้เอง ทำให้มีผู้เลื่อมใสด้วยการไฟฟ้าจังหวัดเป็นอันมาก
จนบัดนี้ การไฟฟ้านั้นได้เริ่มเห็นผลอยู่บ้างแล้ว

ว่ากันในทางสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนฝูง นายซองอ้วนเป็นผู้ที่
ซื่อตรงต่อมิตรจริง ๆ กิจการใด ๆ จะเป็นส่วนตัวของเพื่อนฝูง
หรือบริษัทหรือการสาธารณประโยชน์ ถ้าได้มีผู้มาออกปากขอ
ความช่วยเหลือแล้ว ไม่ปรากฏว่าขัดใครเลย เป็นช่วยจนถึงสำเร็จ
เสมอ โดยเหตุนี้ จึงได้รับความชมเชยจากมิตรสหายทั้งหลายว่า
สละเวลาของตนเพื่อประโยชน์ผู้อื่น ดังนี้ จึงเป็นที่รักใคร่
นับถือของเพื่อนฝูงหนักหนา และไม่ว่าแต่เท่านั้น พระบาทสมเด็จพระ
พระเจ้าอยู่หัว พระบรมวงศานุวงศ์ พ่อค้าคฤหบดีทั่วไป ก็ทรง
พระกรุณาโปรดปรานและรักใคร่เป็นส่วนมาก นิสัยของนาย
ซองอ้วน แม้จะได้รับตำแหน่งอันสูงส่งในการทำงาน ก็ไม่มีถือตัว
ถ้อยส่ออย่างบ้าเพี้ยนตนได้เสมอต้นเสมอปลาย สماعกับชน
ทุกชั้น ไม่เหยียดย่ำบุคคลหรือเพื่อนฝูงที่ตกต่ำ มีข้อที่ควรชมเชย
อย่างเอกก็คือ รู้จักถนอมความสามัคคีในระหว่างพรรคพวก
กับสามารถที่จะผูกน้ำใจศัตรูมากลายเป็นมิตร ได้สนิทโดยทำลาย
ความพยาบาทนั้นเสีย ทั้งเป็นผู้ที่ตั้งตนอยู่ในความไม่ประมาท
จะเห็นได้ว่า งานในหน้าที่ของตัว แม้จะเห็นว่าถูกแล้ว, ดีแล้ว
ก็ยังต้องอาศัยความคิดของสมาชิก เป็นเครื่องกรองเสียอีก
ครั้งหนึ่ง จึงได้ลงมือทำ หัวใจของนายซองอ้วนทุก ๆ ขณะ

ดูเหมือนจะอดจ้อยู่กับงานเท่านั้น แม้แต่ว่างงานไปเที่ยวเป็นส่วน
ไปรเวต ก็ยังมีวายเป็นงานไปด้วย

การปกครองคนที่อยู่ใต้บังคับบัญชา นายของอ้วนแรงด้วย
พรหมวิหารอันเป็นธรรมสำหรับผู้อย่างยิ่ง มิได้ถือตัว
ว่าเป็นผู้มีอำนาจเหนือคนงาน ยามใช้สอยสิ่งใดก็พูดจาเอาก
เอาใจด้วยถ้อยคำอันอ่อนหวาน บางครั้งถึงกับช่วยทำด้วยมือของ
ตนเอง ตลอดจนเอาใจใส่ในความเป็นอยู่ของคนงานมีการไป
เยี่ยมเยียนและถามสารทุกข์สุกดิบในยามป่วยไข้ อาการทั้งนี้ทำ
ให้เป็นที่จับใจของคนงานยิ่งนัก จนเป็นที่รู้สึกกันในหมู่พวกคน
งานว่า จะหาหนายงานที่মনาใจอย่างนี้ได้ยากอย่างยิ่ง บางคน
ที่มีความผิดในหน้าที่ ซึ่งควรจะต้องไล่ออกจากตำแหน่ง นายของอ้วน
ก็ยังเปิดโอกาสให้ทำงานแก้ตัวจนกลับตัวได้อย่างตรงกันข้ามก็มี ดัง
ที่นายของอ้วนจึงได้รับสมญานามจากคนงานในบริษัทพัฒนากรว่า
“คุณพ่อ”

จริงอยู่ นายของอ้วนยังมีได้เคยอุปสมบท แต่ก็มีใจเลื่อม
ใสในทางพุทธศาสนา บรรดาการกุศลทั้งมวล เมื่อใครบอกบุญมา
นายของอ้วนยังมีเคยบอกบิณฑบาตสักครั้งเดียว แต่มักจะชอบทำ
ให้มีประโยชน์ทั้งทางโลกและทางธรรมควบกันไป เป็นต้นการ
ทอดกฐิน มักจะเลือกแต่วัดที่ขาดการบำรุงและชำรุดทรุดโทรม
หัวหน้าคนงานบางคนเคยถามว่า “ทำไมนายต้องเลือกเช่นนั้น

ด้วย ?” นายทองอินตอบว่า “ก็เรามัวไปทำแต่วัดที่ร่ำรวย
เสียตะบมไปแล้ว ทำไมวัดที่ชำรุดทรุดโทรมจะมีโอกาสดีขึ้นบ้าง
เล่า ?” บางวัด นายทองอินถึงบอกบุญเรียรายทำบุญถึง ๒ ปี
ติด ๆ กันก็มี. การบอกบุญของนายทองอิน ได้รับความศรัทธา
อุดหนุน นับตั้งแต่สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และพระบรมวงศานุวงศ์
ตลอดลงมาถึงมิตรสหายชาวเกลอชาวต่างประเทศ และคนงาน
ที่อยู่ในไต่บังกับบัญชา ผลแห่งการนี้ในครั้งสุดท้าย รวบรวมเงิน
ได้จากการเรียราย เหลือจากถวายเป็นทุนนอบำรุงการศาสนา
แล้ว ยังได้ตัวเงินเหลือสร้างโรงเรียนอีกหลังหนึ่ง โรงเรียนแห่งนี้
ก็คือโรงเรียนสับุญยานนท์ ซึ่งสร้างขึ้นที่วัดท้ายเมืองจังหวัดนนทบุรี
เมื่อ พ.ศ. ๒๔๓๐ นับว่าโรงเรียนหลังนี้ จักได้เป็นอนุสาวรีย์ของ
นายทองอินสับุญเรื่องสืบไปชั่วกาลนาน นอกจากโรงเรียนที่กล่าว
แล้วก่อนหน้านั้น ราว ๒-๓ ปี นายทองอินยังได้บอกบุญเรียราย
บรรดาญาติร่วมสกุล สร้างโรงพยาบาลรักษาคนโรคเรื้อนให้เป็น
สมบัติแก่สภากาชาดสยาม ตั้งอยู่ที่จังหวัดพระประแดงหลังหนึ่ง
มีนามว่า “เรือนสับุญเรื่อง” นี่อีกชั้นหนึ่งที่เชิดชูในความศรัทธา
และปสาทมนของนายทองอิน ทั้งยังจักได้เป็นที่ระลึกแก่สกุล
สับุญเรื่องด้วย

คุณความดีของนายทองอินดังได้พรรณามาแล้วนี้ เมื่อมา
ถึงมรณะกรรม จึงไม่แต่ทำให้บังเกิดความเศร้าสลดแต่เฉพาะ

(๕)

บริษัท ยังทำความเสียหายให้เกิดนับตั้งแต่เจ้านายชั้นสูงตลอด
จนผู้ทรูจกมกคุ่นทั้งหลาย ถึงแก่ทรงออกพระโอรสและออก
ปากว่า “ โอ้. น่าเสียหายของอ้วนจริง ๆ ”

แม้ว่า นายของอ้วนจะสิ้นสูญไปจากโลกนี้ ก็คงสูญไปแต่
ร่างกายเท่านั้น ส่วนชื่อเสียงและคุณความดียังคงจารึกอยู่ในประวัติ
การณชั่วกาลนาน เพราะนายของอ้วนมิใช่แต่ทำคุณความดีให้แก่
บริษัทและพรรคพวกเท่านั้น ยังได้มีส่วนสนองพระสมความดีไว้
แก่ชาติศาสนาพระมหากษัตริย์อีกมาก ซึ่งผู้เขียนประวัตินี้ไม่จำเป็น
ต้องพรรณา ขอกล่าวแต่ว่า นายของอ้วนเป็นบุคคลสำคัญคน
หนึ่งในสยามประเทศ มีเกียรติยศ ชื่อเสียงเกิดขึ้นด้วยคุณความดี
ของตนเองโดยแท้

นายของอ้วนเริ่มป่วยแต่วันที่ ๑๘ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๑
ได้รักษาตัวอยู่ที่บ้าน ๒ วัน อาการป่วยแรกที่จะปรากฏ เป็นเม็ดผ
ขึ้นที่คอ จุดเม็ดเท่าหัวไม้ขีดไฟ นายของอ้วนบ่นว่ารู้สึกขัดคอ
เล็กน้อย แต่ก็ยังคงบัญชากิจการได้เป็นปกติ ต่อมาอีกราว
๒-๓ วันเม็ดผขึ้นที่คอก่อนนี้อีกเสบขึ้นตั้งฐานแดงแลเห็นถนัด จึง
ทราบกันว่าเป็นผ ขณะนั้นพวกญาติมิตร และหัวหน้าคนงานต่างไม่
ลงความเห็นด้วยว่าควรผ่า นอกจากบางคนเห็นว่าผ่าจึงจะหายเร็ว
ความเห็นยังขัดกันอยู่เช่นนี้ ประจวบเวลานั้นนายของอ้วนมีโรคเบา
หวานเป็นเจ้าเรือนอยู่ด้วยหลายเวลา ในที่สุดนายของอ้วนก็ตามใจ

คนหนุ่มมากก็ยอมให้ผ่า และตกลงเปลี่ยนสถานมารักษาตัวยัง
โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์สภากาชาดสยาม

นายทองอ่อนเป็นคนมีน้ำอดน้ำทนยิ่งนัก ทั้งมีสติรอบคอบ
ด้วยประการทั้งปวง แม้จะมาอยู่โรงพยาบาลแล้ว รู้สึกตน
ของตนว่าอาการค่อนข้างหนักไม่มีหวังว่าจะรอดพ้นมฤตยูไปได้ ก็
ยังฝืนอิริยาบถทำปรกติให้วงศ์ญาติญาติใจชื่น แสร้งบอกแก่ผู้
ไปเยี่ยมว่าอาการไม่สู้หนักหนานัก ไม่กี่วันก็คงหาย แม้ขณะที่
นายสีปลื้มบุญเรืองไปเยี่ยมยังโรงพยาบาล นายทองอ่อนก็บอกว่า
ขอให้ตกลงข่าวเรื่องเจ้านายเสด็จเยี่ยมเพราะเกรงคนภายนอกจะตื่น
เต้นมากเกินไปจนสมควร

ขณะอยู่ที่เตียงคนไข้โรงพยาบาลนั้นนายทองอ่อนยังพะวงเป็น
ห่วงถึงงานอย่างยิ่ง ขณะคนงานของบริษัทไปเยี่ยม นายทองอ่อนก็
ยังสั่งเสียสภาพการทำงานต่าง ๆ มาตลอด จนคนงานพากันสงสัยว่าไม่
อยากเข้าไปให้เห็นหน้าเพราะเกรงคนเจ็บจะพูดมากเกินไปจนสมควร

อาการบวดยคงปรากฏว่า เป็นโรคเบาหวาน และฝึกบัว
นายแพทย์ของโรงพยาบาล ได้พยายามจนเต็มความสามารถ แต่
เหลือกำลังที่แพทย์จะเยียวยา ครั้นถึงวันที่ ๒๖ มิถุนายนพ.ศ. ๒๔๗๑
อาการโรคกำเริบขึ้น เวลา ๑๗ นาฬิกา ๕ นาที ก็ถึงแก่กรรม
ขณะเรณคุณเสถียร แห่งโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์นั้น รวมอายุ
ได้ ๕๑ ปี นับว่านายทองอ่อนถึงมรณกรรมในระหว่างงานโดยแท้

ห้องสมุดพุทธสมาคม
จังหวัดนครราชสีมา

(๑๑)

รุ่งขึ้นวันที่ ๒๗ เวลา ๑๗ นาฬิกา ได้มีการรดน้ำศพ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระบรมราชินีได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้พระยาไพฑธยนต์เทพนํ้าอาบศพมาพระราชทาน นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณแก่ผู้ตายยิ่งนัก บริษัทภาพยนตร์พัฒนาการและสโมสรจินางกูร ได้ให้เกียรติยศแก่ผู้ตายเป็นอย่างสูง ได้ลดธงครึ่งเสา และงดการฉายภาพยนตร์ ๑ คืน เพื่อแสดงความไว้อาลัย

การปลงศพนาย ช. ชองอ้วน บริษัทได้จัดทำอย่างมโหฬาร สมแก่เกียรติยศและคุณความดีของผู้ตายทุกประการ

นายชองอ้วนมีบุตรและธิดา ๕ คนคือ

๑ นายเอี่ยมสับบุญเรือง เกิดด้วยนางบุญสับบุญเรืองซึ่งบัดนี้ถึงแก่กรรมแล้ว

๒ นายกิมอัน สับบุญเรือง เกิดด้วยนางรว สับบุญเรือง ภรรยาใหญ่ซึ่งยังอยู่ด้วยกัน

๓ นางสาวกระจ่าง สับบุญเรือง

๔ นางสาวประทีน สับบุญเรือง

๕ เด็กหญิงอำนวย สับบุญเรือง

ทั้งบุตรภรรยาต่างพยาบาลอยู่พร้อมเพรียงตั้งแต่นายชองอ้วนเริ่มเจ็บในวันที่ ๑๘ มิถุนายน จนถึงวาระที่สุด คือ วันที่ ๒๖ เดือนเดียวกัน

รวมใจความพระราชดำรัส
ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ในการเสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมโรงเรียนจีน

ข้าพเจ้าขอขอบใจท่านทั้งหลายเป็นอย่างมากในทางที่ได้จัดการ
รับรองข้าพเจ้าเป็นอย่างดี โดยมีไมตรีจิตต์อันแท้จริง. การที่
ข้าพเจ้าได้มาเยี่ยมโรงเรียนจีนต่าง ๆ ในคราวนี้ ก็เพื่อจะแสดง
ไมตรีจิตต์ของข้าพเจ้าต่อพวกจีนที่ได้มาอาศัยอยู่ในประเทศสยาม
และเพื่อแสดงน้ำใจหวังดีต่อโรงเรียนของท่านทั้งปวง.

การที่พวกพ่อค้าจีนได้คิดจัดตั้งโรงเรียนจีนนั้น ก็โดยเหตุที่
ความประสงค์อยากจะให้บุตรหลานได้เล่าเรียนวิชาต่างๆ ในภาษาจีน
อันเป็นภาษาของตน เพื่อจะได้เป็นการสะดวกสำหรับที่จะประกอบ
การอาชีพทำการค้าขายต่อไป และเพื่อประโยชน์อื่นๆ ด้วย. นอก
จากการสอนภาษาจีน ท่านยังได้จัดการสอนภาษาไทยและเรื่อง
ที่เกี่ยวกับเมืองไทยด้วย. เพราะฉะนั้นจึงเห็นได้ว่าโรงเรียนจีนนั้น
มีประโยชน์มาก เพราะนอกจากที่จะให้วิชาแก่เด็กจีนให้สามารถ
ทำมาหาเลี้ยงชีพให้สะดวกยิ่งขึ้น ยังจะทำให้เด็กจีนรู้จักเมืองไทยดี
และเมื่ออ่านหนังสือไทยออกและเขียนได้ ย่อมจะทำให้ไทย
และจีนสนิทสนมกลมเกลียวกันยิ่งขึ้นอีก.

อันที่จริงไทยกับจีนนั้น ต้องนับว่าเป็นชาติที่เป็นพี่น้องกัน
 โดยแท้ นอกจากนั้นเลือดไทยกับจีนได้ผสมกันเป็นอันหนึ่ง
 อันเดียว จนต้องนับว่าแยกไม่ออก. ข้าราชการชั้นสูงๆ ที่เคยรับ
 ราชการหรือรับราชการอยู่ในเวลานี้ ที่เป็นคนจีนก็มีอยู่เป็นอันมาก
 พวกจีนที่ได้มาตั้งเคหสถานตั้งครอบครัวอยู่ในเมืองไทยจนกลายเป็น
 ไทยไปก็มีอยู่เป็นอันมาก แม้ตัวข้าพเจ้าเองก็มีเลือดจีนปนอยู่ด้วย
 โดยเหตุเหล่านี้ไทยและจีนจึงได้อยู่ด้วยกันได้อย่างสนิทสนมกลม
 เกลียวมาช้านาน ข้าพเจ้าไม่มีความประสงค์อะไรยิ่งไปกว่าที่จะขอ
 ให้ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับจีนให้เป็นไปโดยสนิทสนมเหมือน
 อย่างที่แล้วมานี้ ให้คงอยู่เช่นนั้นตลอดไป ข้าพเจ้าหวังว่าท่าน
 ทั้งหลายคงจะมีความเห็นพ้องกับข้าพเจ้า และจะตั้งใจสั่งสอน
 บุตรหลานให้มีความรู้สึกเช่นนั้น. ในโรงเรียนของท่าน ท่าน
 ย่อมสั่งสอนให้นักเรียนรักประเทศจีนอันเป็นบ้านเกิดเมืองมารดร
 ชื่นชอบเป็นของธรรมดาและของควร แต่นอกจากที่จะสอนให้
 รักประเทศจีน ข้าพเจ้ายังหวังว่าท่านจะสอนให้รักเมืองไทยด้วย
 เพราะท่านทั้งหลายได้มาตั้งเคหสถานอาศัยอยู่ในประเทศสยาม ได้
 ได้รับความคุ้มครองร่มเย็นเป็นอย่างดีจากรัฐบาลสยาม มีสิทธิ
 ทุกอย่างเหมือนคนไทย ได้รับความสุขสบายมั่นคงสมบูรณ์ใน
 ประเทศสยาม เพราะฉะนั้นความมั่นคงของรัฐบาลสยามและ
 ประเทศสยามย่อมเป็นสิ่งที่ท่านพึงประสงค์ ถ้ารัฐบาลสยามหรือ

ประเทศสยามต้องประสบภัยเป็นอันตรายไปอย่างใดก็ดี ท่านทั้งหลายก็ต้องได้รับความทุกข์ด้วยเหมือนกับคนไทย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าหวังว่าท่านคงจะเกลียดชังข้าศึกทั้งปวงของรัฐบาลสยามจะเป็นข้าศึกภายนอกหรือภายในก็ดี ท่านคงมีน้ำใจช่วยปราบปรามกำจัดเสียให้หมดสิ้น ถ้าหากประเทศสยามจะต้องประสบภัยเมื่อใด ข้าพเจ้าหวังว่าคงจะได้รับความช่วยเหลือจากพวกจีนด้วย

ถ้าท่านพยายามอบรมเด็กจีนให้มีความรักอย่างเช่นที่วามานี้ ไทยและจีนก็จะอยู่ด้วยกันอย่างสนิทสนม ยังประโยชน์ให้เกิดแก่กันทั้ง ๒ ฝ่าย และจะนำความสุขมาสู่ทั้งไทยและจีน อันเป็นชาติพี่น้องกัน ให้มีความรักมั่นคงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันไปชั่วกัลปาวสาน

ในที่สุดนี้ข้าพเจ้าขอให้พรแก่บรรดาพ่อค้าคหบดีจีนทั้งปวง และคณะอาจารย์ของโรงเรียนที่ได้มาประชุมอยู่พร้อมกันณที่นี้ และนักเรียนทั้งปวง ขอจงมีความสุขสบายปราศจากโรคภัยทั้งหลาย ให้มีกำลังเข้มแข็งและปัญญาอ่อนไว จะกระทำให้สำเร็จเป็นผลสำเร็จทุกเมื่อเทอญ

暹羅皇帝陛下

參觀各華校後之總演說辭

朕深謝諸公以真誠懇切之意歡迎朕躬 此次朕之所以親臨各華校參觀者 乃欲以朕之善誼宣示於旅暹華僑 及宣示朕滿懷善意之希望於公等所辦之各校

原夫華商辦學之初衷 不外欲使其子若孫 本其祖國言語得受種種學識 以便將來營謀生計商業及其他有益之舉 除教授中文之外 公等尙加教授暹文及暹羅風土人情

準是以觀 華校之爲益也甚大 蓋因既使華童富有學識 以便其將來營謀生計商業之運用 兼能諳悉暹羅情況 且因能了解暹羅言語文字 可以增

進中暹之美感及團結

究其實 暹羅與中國之民族 固兄弟之親也
即以現在而論 暹人之血統已與華人混而爲一 至
於不可分化 暹之高級長官 毋論爲已往爲現在
多屬華裔 其由中國來暹之華僑 其成家立業終至
歸化於暹者 亦復不少 即以朕躬而言之 亦含有
華人血分在焉 職是之故 暹人及華僑所以素來相
安 且因此而得和洽無間

朕無他希望有愈於欲求華暹人 仍舊融洽和好
並持至永久 想公等當與朕有同情 而垂訓於公等
之子若孫共秉此意 至於公等所辦之學校 亦當訓
練學生愛護其母國之中國 此本爲天然之倫理 然
除愛中國外 朕更希望能教訓使其兼愛暹邦 因公
等皆在暹地創有基業 受暹政府善意安全之保護

與暹人享受同等之權利 得以安生樂業於暹地 故
暹政府或暹國之鞏固及安全 當爲公等所甚願 假
如暹政府或暹國不幸而發生任何禍患 則公等亦必
同受其禍患與暹人等 故朕深信公等對於凡有危害
暹政府之讎敵 毋論爲外來或內部 必同深痛恨
務絕其萌芽而後已 又設使暹國不幸逢有任何禍害
朕深信必得中國人之援助也

公等果能照朕所言以訓育學生 則暹華人必能
和洽爲一致增進兩方之利益 使暹華兄弟之民族一
心一德共享福利於無旣

最後 朕對於蒞會之華商 家長 全體教職員
全體學生錫以祝詞 願公等各享安樂 免除一切災
患 身體日益壯健 智慮日加靈敏 凡有所謀營
隨時皆各如其願 欽哉

GIST OF A NUMBER OF SPEECHES

DELIVERED BY

THE KING ON HIS MAJESTY'S

VISITS TO THE

CHINESE SCHOOLS IN BANGKOK

IN B. E. 2470.

**Gist of a number of Speeches delivered
by the King on His Majesty's visits to the
Chinese Schools in Bangkok
in B. E. 2470.**

I thank you all most sincerely for the excellent arrangements you have made to receive me on this occasion ; for they reflect your friendly feelings towards me. My object in paying visits to your schools is to show my friendship to the Chinese who are resident in this country, and also as a token of my goodwill towards the schools themselves.

The Chinese merchants have established these schools for the education of their children in their own tongue, to fit them for future commercial and other careers. Apart from their education in Chinese, you also give them facilities to learn Siamese and acquire other forms of knowledge of this country. The schools therefore are very useful ; for, in addition to providing children with knowledge which will enable them the better to take up their future professions, they also make it possible

for the Chinese to know more of the country they live in ; and an ability to read and write in the vernacular will certainly place them on a more intimate footing with the Siamese.

The Chinese race may be said to be akin to the Siamese race. In this country Siamese blood and Chinese blood have mixed in such a manner that in many cases it is impossible to separate them. A large number of high officials, both active and retired, have Chinese blood in them. I myself have some Chinese blood in me. Again, many Chinese have lived in this country so long that they have become Siamese. For these reasons the Siamese and Chinese have lived amicably together for generations. I do not wish for anything better than that they should continue to live thus harmoniously for all time. I trust that you have the same feeling as I do in this respect, and that you will teach your children to entertain such sentiment. In your schools, you teach your students to love their motherland, that is, China ; that is natural and quite right. But apart from teaching them to love China, I trust that you will also teach them to love Siam ; for you who live in this country have received good treatment

from the Government, and are given rights equal to the Siamese themselves. You are happy and prosperous in this country, and the firm standing of Siam must be your desire. If Siam is faced with dangers and suffer therefrom, unhappiness equal to that of the Siamese will be your lot. I trust therefore that your feeling towards enemies of the Siamese Government, internal or external, is that of detestation, and that, if occasion should arise, you would be possessed of a desire to assist in their destruction. Should Siam at any time come face to face with danger, it is my hope that assistance will be forthcoming from the Chinese.

If you will try to inspire in Chinese children such a feeling as I have mentioned, the Siamese and the Chinese will certainly live amicably together. Such reciprocal friendly feeling will be a source of happiness to both, who are racially akin, and enable them to exist in perpetual harmony.

In conclusion, I wish the Chinese merchants and householders, the teachers and pupils of the schools, who are assembled here, complete happiness, absence of ailments, strength in body and mind, and success in their enterprises.

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ ไสภณพิพรรฒธนากร
ตำบลถนนราชบพิธ จังหวัดพระนคร
วันที่ ๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๗๑